

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sermo de virtute exco[m]municationis Fratri Martino
Luther Augustiniano a linguis tertijs tandem euerberatus**

Luther, Martin

Lipsiæ, 1519

VD16 L 6037

Secvndvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33415

DEBITVM VOBIS SERMONEM TO-
tiesq; promissum, tandem aliquando persoluo,
hoc est, de Virtute Excommunicationis
hodie dicendum est, quod vt plas-
sime intelligatis, distins-
te procedam,

PRIMUM.

Videndū, quid sit excommunicatio Ecclesiæ, Et quā-
tum vis vocabuli valet. Excommunicatio nihil est
aliud, q̃ priuatio communionis, & extra commu-
nionem fidelium positio. Est autem fidelium commu-
nio duplex. Vna interna & spiritalis, alia externa
& corporalis. Spiritalis est, vna fides, spes, chari-
tas in deum. Corporalis est participatio eorundem sacramento-
rum. i. signorum fidei, spei, charitatis, quæ tamē vltius extendit
tur vsq; ad communionem rerum, vltus, colloqui, habitationis,
aliorumq; corporalium conuersationum.

Igitur sicut priore illa spiritali communione, nulla natura pos-
test animam vel communicare, vel excommunicatam reconcilia-
re, nisi deus solus. Ita non potest communionem eandem vlla
creatura ei auferre, seu eam excommunicare, nisi solus ipse homo,
per peccatum proprium. Hæc sententia satis patet, quia fidem,
spem, charitatem, nulla creatura potest conferre, vel auferre, lux
ta illud Ro. viij. Quis separabit nos a charitate dei? Et infra. Cer-
tus sum, q̃ neq; mors, neq; vita, neq; angeli, neq; principatus,
neq; virtutes, neq; instantia, neq; futura, neq; fortitudo, neq; alti-
tudo, neq; profundum, neq; alia creatura, poterit nos separare a
charitate dei, quæ est in Christo Ihesu domino nostro. Et. i. Pe. iij.
Et quis est qui vobis noceat, si boni æmulatores fueritis?

SECUNDVM.

Consequens ergo est, q̃ excommunicatio ecclesiastica est dum
taxat externæ priuationis communionis, scilicet sacramentorum, fu-
neris, sepulturæ, publicæ orationis, deinde aliarum (vt dictū est)
corporalis necessitatis rerum & conuersationū. Hæc enī snia nos-
ta est, sic & Paulus. i. Corin. v. scribit. Vt non commisceant, nec
cibū sumant cū eo, qui nominat inter eos, fornicator, maledictus,
ebriosus rapax &c. Et. ij. Tessa. iij. Si quis non obedierit verbo
nostro per epistolam hanc notate, & non cōmisceamini cū illo,
vt confundatur. Sequit. Et nolite quasi inimicum existimare, sed
corripite, vt fratrem, Hæc si nō de excommunicatione externa,
salua interna communione, dicta sunt, fateor me non intelligere

A ij

Apostolum Paulum. Et Ioannes epistola secunda. Si quis venit ad vos, & non affert doctrinam hanc, nolite eum in domum recipere, nec aue ei dixeritis. Qui enim dicit illi aue, comunicatur operibus eius malis.

¶ TERTIVM.

Excommunicari non est animam tradi diabolo, neque priuari bonis Ecclesie, communibusque orationibus eiusdem. Hoc ex dictis abunde patet, quia manente fide, spe, & charitate, manet vera communio, & participatio omnium bonorum Ecclesie.

¶ QVARTVM.

Excommunicatio, si iusta est, significat potius animam esse diabolo traditam, & ecclesie communionem spirituali priuatam, quia fertur super eum, qui peccato mortali seipsum priuauit communionem charitatis, & diabolo sese tradidit. Sicut contra reconciliationis & communionis. Ideo verum est, quod excommunicatio ecclesiastica, non infert, sed presupponit aliquem esse in morte & peccato, id est, vere excommunicatum spiritualiter.

¶ QVINTVM.

Excommunicatio, sic est temporalis & corporalis, tamen ordinatur, non contra, sed pro communionem interiore, vel reparanda, si iuste lata fuerit, vel augenda, si iniusta fuerit.

Probatum hoc per Apostolum. ij. Corin. vlt. Agam secundum potestatem, quam dedit dominus mihi non in destructionem, sed in edificationem. hoc certe intelligo, quod non possit destruere, sed tantummodo edificare per Ecclesiasticam potestatem. Nam & illum fornicarium. i. Corin. v. sic excommunicauit, & Satanæ tradidit, ut spiritus nihilominus saluus fieret, & ut supra dictum est. Non existimandi sunt quasi inimici. Sed corrigendi ut fratres, non ut perdant, sed ut confundantur. Et ut audacius dicam. Ne Christus, ut homo, hanc habuit potestatem separandi animas, sicut dicit Ioan. vi. Omne quod venit ad me non eijciam foras. Et iterum. Hec est voluntas eius, qui misit me patris, ut omne quod dedit mihi, non perdam. Et iterum alibi. Non venit filius hominis perdere, sed saluare animas. Item ad hoc est apertus quoque textus li. vi. de sen. ex co. c. Cum medicinalis, qui valde est notabilis, dicens. Cum medicinalis sit excommunicatio, non mortalis, disciplinans, non eradicans, dum tamen is, in quem lata fuerit non contemnat, caute provideat Ecclesiasticus iudex, ut in ea ferenda, ostendat se prosequi, quod corrigentis fuerit & medentis. Hæc ibi. Cur non dixit, quod perdentis & occidentis fuerit, sicut quidam desperati timent, immo quidam Officiales tyranni affectant? Igitur Ecclesiastica excommunicatio, est primum & maternum Ecclesie flagellum, super corpus & res corporis